

BO LASSEN

Bo Lassen blev født i 1942 og som barn boede han i Borggade, hvor hans far havde lægepraksis. Udenlandsrejser har fyldt meget i Bos liv, og han har gennem disse fået mange oplevelser og mange udenlandske bekendtskaber. Bo er uddannet socialrådgiver og hans sociale engagement præger i høj grad hans tilværelse, han har ad flere omgange været både mentor og plejefar for både danske unge og unge med anden etniske baggrund end dansk.

Interviewer: Ditte Weibel, 2017.

BARNDOM, BORGGADE OG BOMBESPRÆNGNINGER

Jeg hedder Bo Lassen, jeg er 74 år, født og opvokset i Aarhus. Jeg er født på Fødselsstiftelsen, min far var læge, han startede som praktiserende læge i 1939. Min mor var lægesekretær. De havde mødt hinanden i Hald ved Viborg, min mor var sekretær for min far, det er det klassiske. De boede i Borggade 16, hvor de havde en 6-værelses lejlighed, hvor min far havde praksis. Han købte den af en læge, der gik på pension på det tidspunkt. Det var lige før krigen, så det var

en lidt svær start. Der boede vi så i lejligheden samtidig med, at han sad i konsultationen. Han var almindelig praktiserende læge, og dengang betød det jo, at man var på 24 – 7. Der var ikke noget, der hed vagthold eller skiftehold, man var simpelthen på hele tiden. Jeg blev så født i 1942, og det var, ud fra hvad mine forældre har fortalt, temmelig kaotisk, fordi der var mange bombesprængninger og sabotage. Blandt andet har de fortalt, at da håndværkerforeningen lå omme i gården, blev den sprængt i luften, og børneværelse og soveværelse vendte ud til den side, men min far havde hængt tæpper for vinduerne, og jeg lå i sådan en slags hospitalsseng, hvor han havde sat spånplader på indersiden. Loftet var faldet ned i hovedet på mig, men alle glassplinter og deslige var blevet fanget. De var ofte nødt til at flytte væk fra lejligheden, hvor der så skulle nye vinduer i, eller dørene skulle rettes op, og til sidst blev det så broget, at i slutningen af krigen valgte min mor at flytte hjem til Viborg, hjem til sine forældre, hvor hun kom fra. Min far boede så forskellige steder, fordi der var rigtigt mange læger, der var mål for terrorgrupperne, hvis der havde været likvidering af en stikker, så tog man kendte borgere og likviderede dem. Derfor turde han ikke bo i lejligheden. Det fortsatte, indtil freden kom 4. maj 1945, hvor min mor flyttede tilbage til Aarhus. De havde ung pige i huset, hun kom før jeg blev født og blev til jeg var 12 år gammel. Hun blev en del af familien, og hende har vi stadigvæk kontakt med i dag. Hun boede hos os. Hun skulle tage sig af mig og køre tur med mig, hun havde en fin blå kappe på, helt Matador-agtigt.

Så blev min søster født i 1945. Vi er de to eneste børn. Vi er vokset op i Borggade, og så købte mine forældre i 1947 et sommerhus på Fedet på Ryvangsalle. Det blev en tradition, at vi flyttede ud hvert år i maj måned. Der kom en flyttebil med flyttekasser og boede der til oktober, hvor vi flyttede hjem igen. Det vil sige, vi cyklede ind, da vi begyndte at gå i skole. Min far kom ofte hjem i middagspausen inde fra praksis, kom hjem og spiste frokost og tog afsted igen.

Vi havde min moster og 2 fætre boende i 1 måned hver sommer. De boede i gæstehuset, og den unge tjenestepige var også med, hun havde sit eget hus oppe ved vejen. Det var lidt storfamilieagtigt og meget hyggeligt. Mine forældres venner og min fars fætter boede i nærheden, så der var rigeligt med socialt samvær. De købte så hus på Marselis Boulevard, et af rækkehusene ved

siden af Forældreskolen. Vi boede så på Marselis Boulevard. Der boede jeg, til jeg flyttede hjemmefra som 22-årig. Min far var fortsat praktiserende læge og beholdt praksis i Borggade, indtil han gik på pension.

Jeg gik i børnehave på Elise Smiths skole og senere i Munkegade skole. Det skulle være den skole, for der havde min farmor været lærerinde i sin tid. Min søster gik på Elise Smiths skole, og hun blev senere flyttet ud på Forældreskolen, som jo var nabo til vores hus. I 8. klasse blev jeg flyttet ud på Forældreskolen, hvor jeg gik indtil 10. klasse. Jeg kom i gymnasiet derefter, og dengang var der kun 2 gymnasier i Aarhus, og derfor kom jeg ikke ind, fordi jeg havde nogle meget lave matematikkarakterer, men høje sproglige karakterer. Der var simpelthen for få pladser. Jeg kunne være kommet ind på akademiet, men det ville jeg ikke, jeg ville gå på et rigtigt gymnasium. Jeg valgte så at flytte til Horsens. Vi havde noget familie i Horsens, så jeg rejste frem og tilbage i begyndelsen, og senere flyttede jeg til Horsens. Det var en udmærket måde at starte på at flytte hjemmefra. Det tog 1 time hver vej, og jeg havde en cykel stående på banegården i Horsens og cyklede ud til skolen, og en cykel på banegården i Aarhus, som jeg kunne cykle hjem på.

Jeg fik min første kæreste i Horsens, hun var lægedatter selvfølgelig, vi var kærester i hele gymnasietiden, og også efter vi begyndte i Aarhus. Jeg fik hurtigt nogle gode kammerater, især en af dem havde en meget gæstfri familie, hvor jeg tit fik lov at overnatte, når vi skulle til fest på skolen eller nogle arrangementer. Jeg formåede fortsat at have gode gamle kammerater i Aarhus. Men med primær fokus på Horsens, hvor jeg gik i gymnasiet.

UDDANNELSE, UDGRAVNINGER OG UDENLANDSREJSER.

Jeg skulle så finde ud af, hvad jeg skulle være, og det holdt vældig hårdt. Jeg var sikker på, jeg ville læse, men jeg kunne ikke finde ud af, hvad jeg ville læse. Jeg svingede imellem at ville læse historie, tysk og jura, så det endte med, at jeg startede med at læse jura. Det fortrød jeg så undervejs, da jeg havde taget første del i jura i 1965. Det svarer til en master i dag. Hele familien råbte og skreg

og syntes, jeg skulle blive ved. Men så begyndte jeg at læse arkæologi lidt for sjovs skyld. Det var for at få lov til at komme med på udgravninger.

Jeg var da flyttet på Børglum kollegiet i 1965. Hende, jeg boede ved siden af, læste geologi, men hun var også meget interesseret i arkæologi. Jeg begyndte at gå til forelæsninger, først i det gamle museum i midtbyen og senere på Moesgård i forhistorisk arkæologi og kom så med på udgravninger meget hurtigt, jeg tror allerede i efteråret 1967, og i foråret 1968 og 1969 gravede jeg i Tyskland for museet i Hannover, det var vældig fascinerende, det var tiptop. Men min interesse var ikke til, at jeg ville være professionel arkæolog. Jeg kunne godt se, at nu skulle jeg snart til at finde ud af, hvad jeg så ville. Jeg tog så de sidste fag i jura i kriminologi og socialret på universitetet og fuldførte.

Jeg fik så sommerferiejob på Socialforvaltningen i Valdemarsgade. Jeg skulle til USA, og jeg skulle tjene nogle penge for at komme derover. Min far kendte socialdirektøren, som sagde jeg kunne få et job på forsorgskontoret, hvor man sad og udbetalte penge til folk. Jeg løb dermed ind i en verden, som jeg selvfølgelig godt kendte til i forvejen, fordi min far var meget socialt optaget og sad i Børneværnet, han tog os også med ud, når han var på sygebesøg hos fattige patienter og delte ud til jul. Jeg kom til at arbejde med unge med misbrugsproblemer, og da jeg kom hjem fra USA, ringede de fra det nystartede ungdomscenter, at de manglede nogle til at køre nogle aftrapningsforløb færdige, om jeg ikke kunne have lyst til at være med til det. Jeg kunne bare få lov til at tage til forelæsninger på universitetet, men kunne så være noget af tiden på Sandragård ved Odder, hvor de unge boede. Det sagde jeg ja til, det blev jeg fuldstændig optaget af, så det endte med, at jeg arbejdede i 2 år som uddannet pædagog i Ungdomscentret med nedtrapning af stofmisbrugere. Jeg var ikke uddannet. Jeg arbejdede der i 2 år, og så kunne jeg godt se, at nu blev jeg nødt til at have papir på et eller andet, så jeg søgte ind på Den Sociale Højskole, på Pædagogseminariet og på Læreruddannelsen, og så kom Den Sociale Højskole først, og så blev jeg socialrådgiver. Jeg er halv jurist og socialrådgiver og lidt arkæolog.

Jeg var på ferie i USA. Jeg boede som sagt på Børglum kollegiet, og der var en fyr fra USA, han kendte en af mine skolekammeraters kusine, som jeg også

kendte, og på den måde lærte jeg ham at kende, vi blev rigtigt gode venner. Han var på studieophold i Danmark. Han læste kernefysik på Aarhus Universitet, han blev selvfølgelig forelsket i en dansk pige fra Viborg, god sund bondedatter, hun læste også på universitetet, og han var mentor for hende. Det endte med, at vi foråret 1968 tog til Prag, hvor hun så også var med. Jeg havde kammerater i Østtyskland, som også var med, det skal jeg vende tilbage til senere. Det blev så til, at de skulle giftes. De blev gift i 1969 og flyttede til USA, hvor han skulle aftjene sin værnepligt. Han og konen havde så inviteret mig og en af mine andre studiekammerater til USA. Det var faktisk en meget vigtig del af mit liv.

Mine forældre har altid rejst meget, jeg tror min første udenlandsrejse var i 1948, hvor vi var i Norge på højfjeldshotel om sommeren og vandreture i bjergene. I 1950 tog mine forældre os med til Tyskland. Da var Tyskland i ruiner stadigvæk. Det var kun 5 år efter krigen. Så var vi stort set hver påskeferie og hver sommerferie i Tyskland på ferie.

I 1961 da muren blev bygget, gik min søster på Marselisborg Gymnasium. De havde lavet en udvekslingsaftale med et tysk gymnasium i Berlin, hvor unge, der var flygtet fra Østtyskland til Vestberlin, fik opdateret deres studentereksamen. Det kom på tale, om vi ville have en østtysk flygtning boende i jul og nytår. Så Rita, som hun hed, kom med sin skoleklasse og blev indkvarteret hos os. Det udviklede sig til et livslangt venskab. Jeg var så i Berlin sommeren 1962 for at besøge hende og hendes familie. Hun boede sammen med sin bror, 2 tanter og sin mor. I sommeren 1963 kom hendes bror, han læste medicin, til Danmark og boede hos os i 2 måneder, og han snakkede rigtig meget om Dresden, hvor de kom fra og om sine venner dernede, og jeg ville frygtelig gerne til Dresden, fordi min farfar var stads- og havneingeniør i Kolding, og han havde studeret i Dresden. Han havde fortalt, da vi var børn, at der var nogle trapper i Dresden, som han havde målt op på den Brülske terrasse, og da han blev stads- og havneingeniør i Kolding, så brugte han altid de mål. Det ville jeg jo gerne ned og se. Ritas bror fik formidlet en kontakt til sine gamle venner i Dresden, og de inviterede mig derned. Det var rigtig bøvlet. Jeg fik visum efter stort besvær, så jeg drog til Berlin og senere til Dresden uden at kende dem. De stod på banegården med et skilt, hvor der stod mit navn. Jeg boede der 1 måned, vi har holdt kontakten, og jeg har besøgt dem hvert år.

Så faldt muren jo den 9. november 1989. Jeg ringede straks til dem, da jeg hørte det, og så kom de herop og holdt jul. Dem er jeg stadigvæk rigtig gode venner med. Da jeg første gang kom derned, havde Jürgen lige lært sin kæreste at kende, og det er hende, han er gift med i dag. Deres datter og svigersøn og barnebarn kommer her den 21. og skal være her i 1 uge. Det går ligesom videre med næste generation. Vi har lavet en aftale om, at vi mødes 2 gange om året. Vi holder en ferie sammen i foråret og en anden enten om sommeren eller om efteråret.

Rita blev øjenlæge i Berlin og blev gift med en tysk-amerikaner og har 3 døtre og bor i Vestberlin, og dem har vi også stadigvæk kontakt med. Desværre er hendes bror død. Det betyder, jeg har et meget nært forhold til Tyskland. Min søster har også været med på besøg hos dem.

HAR DU STADIG KONTAKT MED DEM FRA USA?

Ja, Frank og Ingrid flyttede tilbage til Danmark. De bor i Linå. Det er også nogle rigtigt gode venner, vi rejser på ferie sammen, og deres børn kender jeg så også.

DU HAR RIGTIG MANGE VENSKABER, SOM DU HAR SKABT I DIN UNGDOM ...

Den ældste af mine venner, det er fra gymnasiet, hvor vi havde en udveksling med Sverige, og da var det sådan, at der kom en fyr, der hed Svend, som skulle bo hos os, og jeg var året efter på besøg deroppe, og vi er stadig meget nært knyttet til hinanden og ses, så tit vi kan. Nu har hans kone desværre fået en øjenlidelse, så hun ikke ser så godt, men vi har kendt hinanden siden 1961.

DINE FORÆLDRE HAR OGSÅ VÆRET MEGET ÅBNE. I HAR I HVERT FALD HAFT 2 UDVEKSLINGSSTUDENTER.

Vi havde også en amerikansk pige på American Field Service. Hende har vi ikke kontakt med. Mine forældre rejste også meget, også uden os. Mine bedsteforældre trådte tit til, de boede i Viborg. Min farfar boede i Kolding, og var gift for 2. gang med min tante Frida. Min farmor døde, før jeg lærte hende at kende. Min far var enebarn, og min mor havde en søster, som stadig lever, hun er 96.

DU BLIVER UDDANNET SOCIALRÅDGIVER.

Det blev jeg i 1975, og 14 dage efter fik jeg et sygevikariat på Risskov Socialkontor og var til den mest tåbelige ansættelsessamtale. Det viste sig, at socialinspektøren kendte min familie, så det var temmelig uformelt. Jeg var så heldig, at ham jeg var sygevikar for, han sagde op, og så fik jeg jobbet. Så sad jeg der som socialrådgiver, det var på det tidspunkt bistandsloven blev indført, og det var rigtig spændende, og lige pludselig var der utal af muligheder. Mens jeg var i praktik som socialrådgiver var jeg i Børn- og ungeområdet, og min socialrådgiver skulle så på sommerferie og sagde til mig, du kan godt klare gesjæften, de 8 dage jeg er væk med støtte fra sekretæren selvfølgelig. Jeg sad så der og snakkede med de folk, der kom ind. Jeg kan huske, der kom en ung mand ind, som var 17 år. Han kom fra Djursland, hvor han havde gået på specialarbejderskole og skulle så flytte til Aarhus, og han ville selvfølgelig søge om kontanthjælp. Ham havde jeg en lang snak med, og det viste sig så, at han havde haft en meget broget livshistorie, han havde været på børnehjem og havde været tvangsfjernet. Så sagde de andre kollegaer, nu er han alene i Aarhus, han skal da have en mentor, kunne du ikke tænke dig at blive det. Jeg var omkring 30 år på det tidspunkt. Jeg sagde, det vil jeg gerne, og så blev jeg mentor for ham. Han bor nede for enden af vejen og endte med at blive én af mine allerbedste venner.

Jeg var på socialkontoret i 6 år, og så byttede jeg job med en socialrådgiver inde i ungdomscentret, som jeg kendte lidt fra gamle dage. Jeg arbejdede i starten med stofmisbrugere, og det syntes jeg, var noget hårdt men også en udfordring. Så blev én af mine kolleger i forbindelse med sin graviditet sygemeldt, og hun havde et nystartet projekt, der hed Brita Leth, et skibsprojekt, hvor man sendte unge med ud enten på 14 dages togter eller på sommerferietogter. Det førte hun tilsyn med. Det var noget helt nyt. På det tidspunkt var de ved at skifte målgruppe i ungdomscentret. Jeg overtog det og blev pædagogisk konsulent for skibsprojektet i 6 – 7 år, og det bestod i, at jeg skulle skaffe elever, der kunne komme med på 14 dages ture, og så skulle man lave en rapport efter de 14 dage, som Socialforvaltningen så skulle bruge til at planlægge, hvad der så skulle ske, og så skulle jeg føre tilsyn med dem, der var der hele sommeren.

De blev fundet ved visitation i Socialforvaltningen og derefter sendt ned til os, så skulle vi vurdere, om de var egnede til at komme med. Derefter gik det over til at blive et døgnprojekt, hvor de også havde en vinterbase, hvor jeg var tilsynsførende. Efter jeg havde arbejdet nogle år med det, så blev jeg flyttet over i det, der hedder Familieplejegruppen, hvor vi opdyrkede og førte tilsyn og anbragte i familiepleje i socialpædagogiske opholdssteder. Det blev mit hovederhverv, både med skibsprojektet, indtil det så stoppede, og så havde jeg en lang række familieplejeanbringelser, hvor jeg førte tilsyn, og hvor man ydede pædagogisk støtte. Man førte også tilsyn med institutionerne minimum 1 gang om ugen. Vi skulle også lave udslusningsplaner. Vi havde en lang række opholdssteder, som vi samarbejdede med. Jeg arbejdede meget sammen med nogle af Tvind opholdsstederne, som jeg var ret begejstret for.

På et tidspunkt blev jeg træt af al den kørsel, og så spurgte de, om jeg havde lyst til at blive overflyttet til Den Åbne Rådgivning, det var på det tidspunkt i Nørre Allé, hvor vi sad som en åben rådgivning, hvor unge i alderen fra 15 – 20 år kunne komme ind og få rådgivning, og hvor vi så kunne lægge planer sammen med dem og føre forældresamtaler.

PLEJEBØRN

DU SNAKKEDE OM PLEJEBØRN. HVORNÅR STARTEDE DET?

Det startede i forbindelse med Brita Leth projektet. En af de unge, der var med ude, han var søn af en af mine socialrådgiverkolleger, og de havde det rigtig svært med hinanden. Forældrene var skilt, og han kunne slet ikke sammen med sin mor. Hun var ellers en meget sød dame. Så ringede hun og spurgte mig, om ikke sønnen kunne bo hos mig i en periode, indtil hun og faderen fandt ud af, hvad der skulle ske. Det sagde jeg ja til, og det var starten. Da boede jeg i midtbyen. Han var den første. Han flyttede med herud, men året efter vi var flyttet herud, så besluttede hans far sig for, at han skulle flytte hjem til ham, og det gjorde han så. Så fik jeg en anden ung dansk mand, som også var på Brita Leth projektet, Morten, og han flyttede ind hos mig og boede her i 2 år. I den sidste periode, mens han var her, fik jeg en anden Morten, også fra Brita Leth projektet. Det var store Morten og lille Morten. De var omkring 16 år.

Jeg fik så en opgave, som har fyldt umådelig meget i mit liv siden. Jeg fik en afghansk mand, som blev tvangsfjernet. Hans forældre boede i Gellerup Parken. Det var et led i en opgave, de gav ungdomscentret. De ringede og sagde, de havde brug for en akutplacering: Da var det ikke særlig almindeligt, at man anbragte udenlandske børn. Det blev til, at der blev lavet indberetninger til skolen, og han havde selv gjort opmærksom på nogle helt urimelige livsforhold, han havde derhjemme. Det endte med, efter han havde været på en tur med sin skole og boet hos sin klasselærerinde, at han skulle tvangsfjernes. Det vil sige, de hentede ham, og så kørte de ham herud til mig, og så skulle jeg køre ham herfra ud til den plejefamilie, han skulle bo hos. Det var lidt tricky, fordi forældrene boede jo lige heroppe bag ved, så han blev lagt ned i bunden af bilen med et tæppe over, og så kørte vi ud til plejefamilien, som boede i Risskov, og hvor han boede den første periode. Så blev forældrene selvfølgelig orienteret, og der var vild opstandelse og ballade. Så blev han anbragt i en anden plejefamilie, og det gik sådan set også meget godt, men så blev plejemoderen gravid og ville så ikke have plejebørn. Så blev han flyttet ud til én af mine kolleger, senere veninde, her i Brabrand, men hun var enlig kvinde. Det var ikke så smart. Så tænkte jeg, nu går det altså ikke mere, nu må jeg hellere selv tage ham. Så flyttede han ind hos mig, da han var 16 år gammel. Og han troede, at når man boede hos en dansk familie, så kunne man bare gøre hvad som helst. Vi havde mange kampe med hinanden. Men han endte med at bo her i 7 år. Den sidste tid boede han til leje, og så endte det med, efter vi havde haft en konflikt, at jeg sagde, nu flytter du hjemmefra. Så flyttede han sammen med sin kæreste hjemme hos hendes forældre. Ham ser jeg næsten dagligt. Han bor lige hernede i Åbyhøj, og han bliver snart 40 år.

Den sidste jeg har haft var en kurdisk fyr fra Kuwait, som også var blevet fjernet hjemmefra. Han boede i en anden plejefamilie, hvor jeg var konsulent, og det duede bare ikke. Det kunne jeg mærke, så jeg sagde til forvaltningen, at han kan godt komme ud og bo hos mig, men jeg vil ikke have penge for det, men jeg ville godt have omkostningerne. På det tidspunkt var jeg gået på deltidspension. Han boede her i 1 års tid, han var den sidste. Det er ca. 4 – 5 år siden.

SAVNER DU DET?

Jeg savner ikke at have dem boende, men jeg har tæt kontakt med mange af dem. Afghaneren ser jeg meget tit. Så havde jeg en tyrkisk ung mand boende, som jeg besluttede ikke skulle bo hos mig, han skulle på efterskole, fordi jeg havde oplevet, hvor mange konflikter det medførte, når en udenlandsk fyr med muslimsk baggrund kom til at bo hos en kristen. Det har givet mange samarbejdsvanskeligheder og problemer for den unge med hans identitet, tilhørsforhold og loyalties. Han kom på efterskole og kom hjem i weekender og ferier. Ham ser jeg også meget tit, han er gift, har 2 børn og bor i Aarhus N. Jeg var forlover til hans bryllup. Han giftede sig i al hemmelighed med en arabisk pige, og hendes familie var jo ude og lede efter hende, så da de skulle giftes, det var på Ebeltoft Rådhus, hentede jeg hende deroppe, hvor han boede, og da kom hun ned med et tæppe over hovedet og ind i bilen, og så drønedede vi til Ebeltoft og så blev de gift. De er senere blevet forsonet, og det kører bare derudad.

HAR DU SELV FÅET BØRN?

Nej, og min kæreste og jeg bor ikke sammen, men vi ses ofte. Vi har kendt hinanden i 20 år.

ARVEN FRA FORÆLDRENE

HVORNÅR FLYTTEDE DU HERUD?

Det var i 1985. Jeg syntes, der var for meget larm, hvor jeg boede. Det var en ældre ejendom, det var godt nok en fed lejlighed, men der var simpelthen for meget nabostøj. Der boede en enlig mor nedenunder, rigtig sød, hun lå altid og hyggede med datteren om morgenen i sengen, og det var fuldstændig, som om jeg lå ved siden af dem, når jeg lå i min egen seng ovenover. Der var rigtig mange fester i naboejendommene. Og så var der ingen have til. Så købte jeg så huset sammen med min kollega.

Mine forældre købte senere hen sommerhus ved Vesterhavet, hvor vi tit havde været på ferie som børn. De sagde til min søster og mig, nu er det vores, I må gerne komme på besøg, men vi vil ikke have jer og jeres venner rendende hele tiden. Min far kendte godsejeren på Rugård på Djursland. Han lejede så et hus

til min søster og mig nede ved stranden, hvor vi så kunne tage ud med vores venner, værsgo. Det var et hus uden elektrisk lys og med gammeldags lokum og vand fra en pumpe ude på gårdspladsen. Det havde vi fra 1967. Så blev et lidt større hus længere henne ad stranden ledigt, og det havde vi så fra 1969 – 1985. Det lejede vi af godset. De skulle så renovere husene. Der skulle laves kloakering, der skulle lægges el ind, så ville de have, at lejerne skulle bidrage. Så opsagde vi lejemålet, og jeg var meget opsat på fortsat at have noget derude. Jeg gik på jagt efter noget, og så fandt jeg et hus i den nærmeste landsby, der stod til salg, og det købte jeg. Det har jeg stadigvæk, et gammelt bondehus fra 1750. Det var meget primitivt, men det fik jeg ved venners hjælp sat i stand hen ad vejen, så det er blevet absolut beboeligt i dag.

HAR DU BRUGT BYEN MEGET?

Man holdt fester derhjemme, og så kunne man gå i byen bagefter. Når vi skulle i byen, tog vi i Aarhus-hallen, hvor man kunne danse og få øl eller spiritus. Vi tog også på Varna.

Da jeg gik på gymnasiet i Horsens, var jeg medlem af en jazzklub. Det var, som man så i 60'erne, med færøske trøjer og pibe.

Vi gik også til årsfest på universitetet. I halvfjerdserne blev det til liveshows.

Ellers holdt vi mest privatfester. Mine forældre havde et meget stort hus. De havde så et festlokale i kælderen med en lille bar til, når vi så skulle holde fester, så gjorde vi det jo dernede.

DET LYDER, SOM OM I HAR HAFT NOGLE MEGET INKLUDERENDE FORÆLDRE.

Det var de. Jeg tror, de var lidt mere avancerede end andre. Min far var meget bekymret. Han så det som sin pligt at rejse med os, men han kunne ikke selv lide at rejse. Han gjorde det for vores skyld.

DET VAR VIGTIGT FOR DINE FORÆLDRE, I KOM UD AT SE NOGET.

Jeg kan huske, vi på et tidspunkt havde en tuneser fra Berlin på besøg. De kom til Danmark, og Habib var virkelig et livstykke. Min far kom hjem en eftermiddag, og da var vi alle i gang med at lære at danse cha-cha-cha. Jeg kan huske, der engang var sigøjnere i Aarhus. De slog lejr, hvor de havde sigøjnervogne og bål. Han var læge for en del af dem, og når han skulle derop, så tog han os med, så vi kunne opleve nogle anderledes mennesker. Han havde

også nogle gamle fattige koner, som han tog sig særligt af. Vi hilste på, og de strikkede strømper til os.

HAR DIN FARS TILGANG SMITTET AF PÅ DIN?

Det har den. Ikke hans bekymrede tilgang, men det med, at det ikke er alle, der er lige privilegerede, og at vi skulle lære at forstå verden fra forskellige vinkler. Han var også medlem af Børneværnet og sad også som repræsentant for socialdemokraterne.

VAR DIN MOR OGSÅ AKTIV INDEN FOR SOCIALOMRÅDET?

Min mor var en meget udadvendt og social person.

ER DU GLAD FOR AT BO I AARHUS?

Absolut, jeg kunne ikke forestille mig at bo andre steder. Det skulle lige være i Lübeck i Tyskland. Den er ikke så stor, og der er et universitet og nogle fantastiske omgivelser. Jeg føler mig meget hjemme i Tyskland. Jeg taler også flydende tysk. Når jeg for eksempel er guide i Domkirken, så tror folk, jeg er tysker.

HVORDAN KAN DET VÆRE, DINE FORÆLDRE VALGTE AT REJSE I TYSKLAND?

Min farfar havde jo læst i Tyskland, og jeg tror, at nogle af hans positive oplevelser har smittet af på nogle beretninger. Min far har også været på cykeltur i Tyskland. Min mor havde en veninde fra gymnasiet, som giftede sig med en tysker før 2. verdenskrig. Dem besøgte vi efter krigen. Vi havde jo mange flygtninge i Aarhus efter krigen, og mange læger nægtede at behandle dem, det hoppede min far op og faldt ned på. Det gjorde han.

SOCIALT ENGAGEMENT OG FRIVILLIGT ARBEJDE

PÅ SOCIALOMRÅDET HAR DU SET EN DEL. ER DER SKET MEGET PÅ DET OMRÅDE?

Jeg synes, der er sket utrolig meget. Efter bistandslovens indførelse kunne man gøre rigtig meget, der var ikke den overordnede kontrol og dokumentationspligt og hele tiden begrænsninger og hele tiden sparekrav. Man skulle bruge sin fantasi og sin personlighed og skabertrang, og så kunne

man få tingene igennem. Man havde en meget høj grad af ansvar. I Ungekontakten i Nørre alle havde vi en psykolog, der satte rammer for vores arbejde, men som var lydhør og hele tiden forsøgte at høste ideer hos os. Sådan var min anden chef i Ungdomscentret også, hvor vi havde høj grad af selvstændighed, vi kunne selv tilrettelægge vores arbejde, vi kunne inddele vores dag, bare vi fik gjort de ting, vi skulle. Der var ikke et kontrolsystem, hvor man skulle skemaføre sin dag, og når man havde en samtale, så skulle man skrive ned, hvad samtalen gik ud på. Så kom djøfferne på banen og sad der med deres regneark og skulle have det hele til at gå op, og kulminationen var faktisk, da Ungdomscentret fik ny ledelse, at min gamle chef trådte tilbage, hvorefter der kom en ny kvindelig chef; hun havde en ide om total fornyelse, og det handlede meget om, at hun havde nogle alliancer med nogle psykologer på universitetet, som så skulle lave en ny metode, vi alle sammen skulle arbejde efter og som var fuldstændig kunstig og som jo i virkeligheden primært indeholdt det, som vi i forvejen gjorde, men jo i nogle helt andre rammer, som de afstak, og det endte med at være fuldstændig håbløst at være der, så det passede meget godt med, at det var på det tidspunkt, jeg ville holde. Der var ikke noget, der hed medbestemmelsesret, man blev ikke hørt. Hvis man foreslog noget, som gik imod ledelsens opfattelse, så hed det, hvis du ikke kan lide lugten i bageriet, så kan du søge et andet sted hen. Hun er så heldigvis rejst til Hedensted Kommune senere hen. Min kollega, som var tillidsmand, gik ind og brugte sine tillidsmandskompetencer. Hun forfulgte ham efterfølgende, så da han ikke var tillidsmand mere, var hun bare ude på at komme af med ham. Det synes jeg præger systemet i dag. Når jeg taler med unge socialrådgivere, bliver jeg klar over, at det er en helt anden uddannelse, de får, hvor man lægger vægt på psykologi og samtaleterapi, og man skal hele tiden prøve på at være bevidst om, hvordan man virker. Nu handler det om at klientgøre folk. Derfor synes jeg, jeg har været meget heldig. Når man snakker med folk i dag, så har de jo stort set ingen kompetencer. I dag er det jura og statsvidenskab, der fylder det hele.

MÅ JEG HØRE LIDT OM DIT FRIVILLIGE ARBEJDE?

Via mine plejebørn kom jeg i kontakt med rigtig mange af deres venner og familie, og jeg havde mentoropgaver, men det var lønnet, mens jeg arbejdede. I forbindelse med at jeg holdt op havde jeg kontakt med en tidligere kollega,

som var flyttet til Horsens, han ringede og sagde, om det ikke var noget for mig stadigvæk at have kontakt med faget, fordi han havde arbejdet med en organisation Young Connect. Han vidste, de gerne ville have nogle mentorer. Jeg havde kontakt med en pige i ca. 2 år, som jeg stadig har kontakt til. Jeg er også mentor for en ung afghaner, som jeg rent faktisk selv hentede i flygtningelejren ved Thisted og fik ham placeret i Aarhus i sin tid, som led i ungdomsarbejdet. Ham er jeg mentor for. Mens jeg arbejdede i ungdomscentret, havde vi lavet et eksperiment med at lave en rådgivning på produktionshøjskolen. De kontaktede de mig, da jeg gik på pension, fordi de havde en målgruppe, som ikke havde kontakt til en vejleder, fordi de vidste, de havde indberetningspligt. De mente, der var behov for det, om jeg kunne tænke mig at prøve. Det blev til, at jeg er deroppe 2 timer hver torsdag eftermiddag fra 12.30 – 14.30. Det er unge i alderen 16 – 20, mange unge med anden etnisk baggrund.

Det har givet mig en forståelse for de vanskeligheder, som de har, når de kommer til Danmark, og man snakker om integrationsprocesser og krav, der skal indfries. Når man har prøvet at arbejde med dem, så får man en større tolerance over for de vanskeligheder, de kan have, og hvor svært det kan være for dem, og hvor let de kan føle sig presset helt ud over kanten. Jeg har en ung syrer fra Produktionsskolen, der er kommet alene til Danmark på en af gummibådene fra Nordafrika, er flygtet op igennem Italien og til et asylcenter her i Danmark. Men han har jo ikke det netværk, han har været vant til, trods det han taler meget fint dansk. De har en kultur med fra de steder, de kommer fra, hvor det ikke kun er familien, som opdrager, man har naboerne, livet på gaden, man er hele tiden under social kontrol. Fædrene er jo fuldstændig fortabte, børnene har ingen respekt for dem. Derfor er der ikke den sociale kontrol, når de bevæger sig udenfor. De mangler støtte og forståelse, når man stiller krav til dem. De kan ikke honorere kravene, fordi de har ikke nogen opbakning hjemmefra. Sådan nogle ting bliver man klogere på.

HVORFOR SAGDE DU JA TIL YOUNG CONNECTION.

Den måde, de arbejdede på, tiltalte mig. Man står ikke fuldstændig alene med det. Der er jævnlige møder, hvor man lærer hinanden at kende. Man giver hinanden faglig sparring og får undervisning. En del unge er med, som enten

læser til socialrådgiver eller pædagog. Nogle er i erhverv eller er selvstændige. Også unge piger med anden etnisk baggrund. Jeg er også frivillig i Aarhus Domkirke. Om lørdagen sidder der en frivillig, der styrer butikken og kan snakke med folk. I sommersæsonen kommer der det ene krydstogtskib efter det andet. Domkirken laver blandt andet udflugter for de frivillige.

VIL DU FORTÆLLE LIDT OM AARHUS?

Jeg har altid været vældig stolt af Aarhus, der er så mange muligheder, der ikke findes i andre byer. Det er også derfor, jeg har haft meget svært ved at skulle flytte. Byen har stort set alt det, man kan drømme om. Smuk natur, historiske mindesmærker og udfoldelsesmuligheder for både ung og gammel. Jeg har glædet mig, når nogle af mine udenlandske venner kom på besøg, til at vise dem byen og byens udvikling. Det er blevet meget tydeligt i de senere år, både på godt og ondt, men stadigvæk når nu min kammerats datter, hun kommer, hun er arkitekt, så glæder jeg mig til at vise hende noget af det, jeg synes er lækkert ved Aarhus, den nye byplanlægning, ARoS og Moesgaard, jeg føler en stor loyalitet over for byen, fordi det har været det sted, hvor jeg har haft mulighed for at udfolde mig. Jeg synes, byen har givet mig nogle gode rammer. Jeg var meget stor modstander af DOKK1 i begyndelsen, fordi jeg synes, det virkede som et mastodontprojekt, og det lå sådan meget voldsomt lige der på havnefronten. Men jeg må sige, jeg er blevet meget begejstret for det og viser det frem med stolthed, når der kommer udenlandske gæster.